

Абба Менрадъ зе еднѣ свѣщъ, и заведи княза при одъра на сына мѹ. Дѣте-то спеше сладичко, и като го гледаше нѣкой струваше мѹ се, че гледа ангелче, толкози вѣше красно! Баща мѹ неможише доволно да го гледа. И Менрадъ извика: въ този случай добръ е да кажимъ, че Богъ провожда щастіе-то на дѣцата въ време на сна.

Боже мой князъ-а като се разскази, азъ като заминахъ за воя, то беше едно свѣтмъ малко дѣтенце, което незнаеше дръго освѣнъ да плачи, а сега го гледаме голѣмо, и колко хубости има на лицето си!

Сега разумехъ, о! благо и нѣжно съпрѣго писмата ти, и та благодарѣ за посѣщеніето, което си употребила за да ма спазнѣхъ отъ отчаяніе,

Послѣ олови дѣте-то за рѣкѣтъ пригърна го съ нѣжностъ и рече веле-